

OCENE

RECENSIONI

REVIEWS

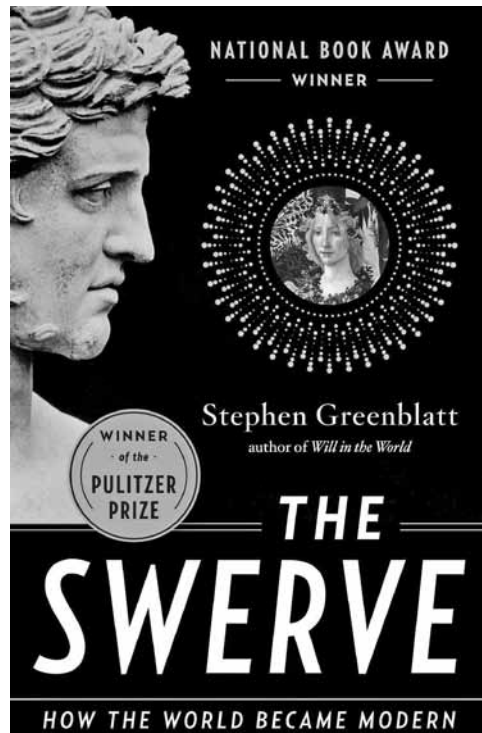
Stephen Greenblatt: THE SWERVE: How the World Became Modern. New York, W. W. Norton, 2011, 356 str.

Ameriški akademik Stephen Greenblatt je konec leta 2011 izdal monografijo z naslovom *The Swerve: How the World became Modern*, ki se na prvi pogled ukvarja z zgodbo obsesivnega zbiratelja knjig v petnajstem stoletju in njegovim iskanjem nekega teksta, ki naj bi izjemno vplival na vznik nove miselnosti v novoveški Evropi.

Avtor v samem začetku poda nekaj zelo osebnih misli in doživljajev, bolj ali manj posredno povezanih s tekstom, ki ga je kupil v svojem študijskem obdobju in ki se mu v svojem delu posveča. Gre za pesnitev rimskega filozofa in pesnika Lukrecija (r. 95 p. n. š. – u. 55 n. š.) z naslovom 'O naravi stvari' (*De rerum natura*). Lukrecij je bil zagovornik mehanicistično epikurejskega pogleda na svet in v tej svoji pesnitvi izpostavi in predstavi svoje misli o svetu. Monografija je tako na nek način zgodba o Lukrecijevem tekstu, njegovem izginotju ter poznejšem vplivu.

Pesnitev *De rerum natura* naj bi namreč močno vplivala na mislece in bralce iz višjih slojev v času Lukrecijevega delovanja. Lukrecija naj bi bogataši in vojskovodje vabili v svoje vile, da bi jim prebiral svoja dela in razpravljal o svojih idejah. Njegova vizija o svetu je izhajala iz epikurejskih temeljev atomizma in neobstoja božjih instanc. Greenblatt želi na tem mestu izpostaviti ključno vlogo teksta v Lukrecijevem času. V nadaljevanju ugotavlja, da je po določenih dogodkih, ki so sledili v evropski zgodovini (potres v Pompejih, požigi knjižnic s strani katoliških skupin ob vzpostavitvi katolištva kot uradne religije v Rimu, barbarski vdori in neupoštevanje antičnih 'poganskih' filozofov ter kontroverznost Lukrecijeve pesnitve za katoliško dojemanje sveta), tekst izginil. Pojavil se je ponovno šele leta 1417, ko ga je Poggio Bracciolini, italijanski papeški uradnik in zbiratelj antičnih tekstov našel v manjšem zakotnem nemškem samostanu.

Večji del Greenblattovega teksta obravnava Bracciolinija, njegovo kariero in obdobje, v katerem je deloval in živel. Ob shizmi znotraj Rimskokatoliške cerkve v začetku petnajstega stoletja je imela Evropa dva papeža, enega v Rimu (kjer je deloval Bracciolini) in drugega v Avignonu. Po koncilu v Kölnu, kjer naj bi uredili nastalo krizo, je papež Janez XIII. izgubil sedež, Bracciolini pa posledično svojo službo, kar ga je usmerilo v tisto,

kar je zelo rad počel, in sicer v iskanje starih in pozabljenih tekstov. Tako je po naključju našel Lukrecijev rokopis in ga poslal svojemu prijatelju Niccoliju v Firenze, ki ga je šele po dvanajstih letih začel prepisovati. Zatem se *De rerum natura* začne pojavljati po vsej Evropi, po Gutenbergovi iznajdbi tiska pa se tekst še hitreje razširi med evropske intelektualce.

Greenblatt je sicer ameriški profesor na Harvardu kot strokovnjak za obdobje renesanse, zlasti za angleško in splošno renesančno literarno zgodovino. Prvi naj bi uporabil pojem 'novi historicizem' (*New historicism*), ki je sprožil veliko kritik s strani nekaterih zgodovinarjev. Širina njegovega znanja o renesansi in literarni zgodovini z renesančnega obdobja naj bi se zrcalila v tudi knjigi 'The Swerve', za katero je prejel celo ameriško Pulitzerjevo nagrado.

'Swerve' v slovenskem prevodu pomeni odklon. Na podlagi naslova lahko razumemo, da je avtor pripravljen predstaviti odklon od družbe, od miselnosti in morda odklon od povprečnosti mišljenja, aktualnega v določenem zgodovinskem obdobju. Po prebranem tekstu pa se pojavi vprašanje, ali sta Lukrecijev rokopis in morda tudi Bracciolinijeva najdba tega izgubljenega teksta res tako močno vplivala na vznik renesanse? Avtor bralcu *De rerum natura* nenehno predstavlja kot vpliven tekst, ki je s svojo 'odsotnostjo' dolgo onemogočal razvoj moderne evropske miselnosti. Ponovni pojav pesnitve pa naj bi tako sprožil val, ki je uničil verige katoliške segregacije in inkvizicije ter postavil temelje za revolucionarne ideje in pomagal številnim poznonovoveškim akterjem (Galileo, Newton, Diderot, Bruno, More, itn.), da so razširili svoje teorije in jih predstavili svetu.

Monografija je tudi s stilističnega vidika na nek način 'odklonska'. Bralec ne začuti, da prebira znanstveno monografijo, ki se dejansko ukvarja z začetki renesančnega mišljenja, temveč bolj zgodbo o zbiratelju starih rokopisov, ki je našel dolgo pozabljeni tekst, ki je naposled rešil človeštvo iz teme srednjega veka. Greenblattov način nizanja argumentov pri navajanju dejstev glede vplivnosti Lukrecija in epikurejske filozofije na pomembne akterje v renesančnem obdobju je zelo vprašljiv in ne ponudi prave mere argumentiranosti, ki bi bralca, predvsem pa zgodovinarja, prepričala v 'ponujeno resnico'. Avtorju lahko samo zaupamo, da je Lukrecijev *De rerum natura* tako močno vplival na Brunija, da ga je to celo stalo življenja. Pri slednjem se lahko za trenutek ustavimo, saj ga avtor ob koncu dela posebej izpostavi. Trdi namreč, da je bil Bruni pod velikim vplivom epikurejstva, vendar so ga na podlagi že znanih inkvizicijskih dokumentov obsodili zaradi herezije, ne pa zaradi znanstvenih idej, kar pomeni, da je gorel za svobodo izražanja, ne za znanost, kaj šele za epikurejsko filozofijo.

Poleg omenjenega dvoma o povezanosti epikurejske filozofije in njenega 'močnega' vpliva na številne filozofe in znanstvenike v renesančnem in novoveškem obdobju se nam porodi tudi dvom o usodnem vplivu epikurejske ideje na pojav (ali spremembo) evropske miselnosti od 14. stoletja dalje. Prisotna je anahronistična drža, ki pa v tekstu ni eksplicitna, saj se avtor drži kronologije dogodkov in umeščenosti posameznikov znotraj lastnega historičnega obdobja in miselnosti. Nekoliko moteča sta tudi že preživeta drža o "temačnih časih" srednjega veka in pojmovanje renesanse kot "izhoda iz teme".

Knjiga želi biti revolucionarna, in po eni strani deluje nekako ekscentrično, vendar se namen izgubi na polovici poti in bralca pusti brez dejanskega odgovora. Stojimo na dom-

nevah o vzročnopolledičnih relacijah, ki naj bile odgovorne za premik v historiografiji, splošni zgodovini in znanosti. Ob takih domnevah pa bi bilo potrebno postaviti močne protiargumente, ki domneve izbrišejo, ne pa tvorijo nove.

Greenblatt je najbrž želel prikazati še eno plat zgodovinskosti in izpostaviti pomembnost teksta, ki še ni bil deležen velikega števila znanstvenih obravnav in ki naj bi močno vplival na določeno znanstveno formulo v preteklosti, hkrati pa 'Swerve' doseže nasprotno, in sicer ne vzpostavi prostora za analogijo med Lukrecijem, vplivom epikurejske filozofije in spremembe mišljenja v enem pomembnejših obdobjev evropske (in svetovne) zgodovine.

Erik Toth

ZGODOVINA OTROŠTVA, Ljubljana, Zveza zgodovinskih društev Slovenije, 2012, 746 str., ilustr.

Pred štiridesetimi leti je Andrej Inkret v uvodniku prve knjige zgodovine otroštva na Slovenskem avtorice Alenke Puhar zapisal, da je bil eden izmed glavnih razlogov za brezbržnost raziskovanja otrok v zgodovini "vsesplošno prepričanje, da otrok ni subjekt". Otroci niso bili zanimivi za preučevanje, saj niso bili pojmovani kot "ljudje s svojo voljo in odgovornostjo", kaj šele, da bi bili zmožni dejanj, s katerimi bi se lahko zapisali v zgodovinski spomin. Po prevodu knjige Philippa Arièsa, monografiji Alenke Puhar, ki zavzemata čas od zgodnjega novega veka pa vse do vstopa v dvajseto stoletje, ter po seriji številnih prispevkov v raznih priznanih znanstvenih kot tudi poljudnih revijah je slovensko zgodovinopisje dobilo zbornik o zgodovini otroštva. Po zborniku o zgodovini turizma ter zgodovini žensk gre za tretji zbornik v nizu "netipično" tematsko obarvanih preučevanj slovenskih zgodovinarjev. Preučevanje in raziskovanje zgodovine otroštva v slovenskem zgodovinskem polju ni veljalo za primarno temo; bolj so se mu posvečale druge družboslovno-humanistične vede, med katerimi je v veliki meri izstopala etnologija – zbornik se ugotovitvam in pristopom te smeri ni izognil. Izpuščeni niso niti prispevki avtorjev, katerih raziskovanje ni primarno zgodovinopisne narave – umetnostnih in literarnih zgodovinarjev, pravnikov, antropologov, sociologov – vsak izmed njih je položil svoj kamenček v mozaik že tako mikrozgodovinskih prispevkov. Zanimanje za raziskovanje in preučevanje zgodovine otroštva in koncepta otroštva kot takega je v Evropi po delu Philippa Arièsa na še največje zanimanje naletelo v angleško govorečem okolju; dela britanskih avtorjev in avtoric so slovenskim raziskovalcem in raziskovalkam nudila dostojen vpogled in zgled pri oblikovanju metodološkega pristopa. Skozi prispevke avtorji in avtorice želijo prikazati (determinirano) odsotnost otrok, za katero so bili "odgovorni" starši ali drugi skrbniki, razpeti med vero in ideologijami, ki so prepojile družbena okolja. Naloga omenjenih je bila vzgoja otrok v duhu časa, kjer bodo lahko ponos tako njim kot sami družbi – ta naj bi jih videla kot lastno nagrado s presežkom, saj bi jo otrok nato lahko kot odrasel človek tudi sooblikoval oz. dopolnjeval. Otrokovno odraščanje je bilo razumljeno zgolj kot prehod v odraslo osebo po normativih, ki jih je strogo narekovala

družba. Otrok je predstavljal tistega, ki ne govori, nima govora, ga še ne obvlada, ali pa tisti, ki nima pravice govoriti. Njegova pot je bila vedno skrbno načrtovana – od igrač, šolske obleke, bontona in knjig ali dela na polju. Analiza odnosa do otrok ter način vzgoje lahko vsaj delno slikovito prikažeta družbene, še bolj pa socialne razmere nekega časa. Zgodovina ni le zgodovina odraslih. Z današnjega vidika v dobi otroštva marsikateremu otroku v preteklosti ni bilo prizanešeno – dobo je zaznamovala bodisi bolezen, smrt staršev, bratov in sester ali času primerna vzgojna kazen. Verjelo se je, da hude življenjske preizkušnje otroka le krepijo. Disciplina, trda vzgoja, težke preizkušnje so vodile otroka v zgledno, odporno odraslo osebo. Predvsem otroci nižjih socialnih okolij so se morali s trdoto življenja soočiti že zelo zgodaj. Starši ali drugi njihovi skrbniki so bili mnenja, da je delo otroku v korist, zato pri tem nikakor ne more priti do zlorabe. S pomočjo odraslim pri delu se je otrok priučil vsega, kar je od njega zahtevalo družinsko okolje za preživetje. To je pomenilo, da je preskočil večino etap mladosti, ki so v sodobni družbi že bolj kot ne samoumevne. Prizanesljivejši, predvsem pa v veliki meri ključni so bili do otrok pravni akti – z njimi povezani normativi so se skozi čas spreminjali, se bodisi zaostrovali ali milili, jim odpirali, predvsem revnejšim, pot v boljše življenjsko okolje in privzgojili spoštovanje do staršev in starih staršev. Skozi pravne akte se otrok zgodovini pravzaprav predstavi – le-ti staršem ali drugim skrbnikom narekujejo postavitev trdnih temeljev za prihodnost; očetu podeljujejo avtoriteto, materi skrb za fizično vzgojo. Terezijansko-jožefinske reforme v aktih otroka ovrednotijo in mu načrtajo naloge, ki jih je dolžan storiti za boljše, preskrbljeno, predvsem pa mirno in spokojno življenje. Državlanski

zakoniki na prehodu iz razsvetljenega v romantično stoletje "malim odraslim" jasneje zarišejo etape – dotlej so bili otroci le otroci na poti do odraslosti. V zborniku so v ospredje postavljeni tudi prispevki, ki obravnavajo skozi stoletja zelo tabuizirane teme – prva izmed njih je spolna vzgoja otrok. Spolna morala se je napajala preko zatiranja vpogleda mladih v ta "prepovedani" svet. Pred- ali nezakonski otroci so bili moralno kot tudi socialno, predvsem pa ekonomsko breme. V zadnjih dveh desetletjih je poraslo število razprav o "manjših" družbenih subjektih oz. njihovem odnosu s političnimi diskurzi, ideologijami (prednjači nacionalizem). Otrok v le-teh ni igral zgolj obrobne vloge. Izvajalci ideologij so se vloge otrok znotraj njih dobro zavedali. Otrokom je morala biti ideologija položena v zibelko, prisotna pri izgovarjanju otrokovih prvih besed, zapisov, oblek, dejanj. "Kdor vodi

mladino, obvladuje prihodnost," je bil neštetokrat ponovljen slogan "ideološkega" 20. stoletja. Kako pomembno je bilo otroštvo za ideologije, kažejo številne šolske reforme, s katerimi so pri mlajši populaciji spodbujali dojemljivost za ključne koncepte v odnosu do drugačne rase, vere ter prepričanja. Razumljivo je, da se mlajšega človeka, "tabulo raso", veliko lažje (pre)vzgoji. Otroci so ideologije spoznavali tudi s temačnejše plati – travmatični dogodki, v prvi vrsti izkušnja koncentracijskega taborišča, so na njih puščali trajne brazgotine; zlasti če niso imeli sreče malega Juda Jozuea iz italijanskega filma *La vita è bella* (Življenje je lepo). Pričevanja otrok iz vojnega časa dajejo zgodovini takega obdobja drugačen pridih – pričarajo nam otroški duh časa, ki je odraslim očem neviden, nerazumljiv. Tisto vojno, ki jo je odrasli potlačil, je otrok zilil v risbico, zraven pa – komaj večš pisanja – opisal dogodek, ki se mu je najbolj vtisnil v spomin. Če je slovensko povojno zgodovinopisje bežno poznalo izkušnje otrok žrtev nacizma in fašizma, nekaj člankov v zborniku oriše življenje otrok žrtev povojnega nasilja ali komunističnega režima. Prevzgoja otrok v povojnem času je bila, kot kaže, povsem običajna, saj so otroci navkljub "omadeževanosti" staršev veljali za nedolžna bitja in ne za žrtve "nespametnih" početij svojih skrbnikov. Portret Karla Hummla mlajšega izpod slikarskega čopiča Matevža Langusa, cenjenega portretista predmarčne dobe, na naslovnici zbornika prikazuje takrat že nekaj stoletij staro dojemanje otroka in otroštva; mali Karl je naslikan v preprosti, dekliško krojeni obleki, z miniaturnim konjičem v levi in bičem v desni roki, njegov rahlo rdečelični obraz (po)polnega obrisa z nezaupljivo zamišljenim izrazom bolj spominja na starko kot pa na bitjece, ki je šele dodobra pričelo svojo izkustev polno življenjsko pot. Predmeta v njegovih rokah nakazujeta otrokovo prihodnost – okušanje "slasti" življenja odraslih ljudi. Zbornik zgodovine otroštva zapolnjuje eno izmed vrzeli slovenskega zgodovinopisja, kar je tudi posledica novejših zgodovinopisnih usmeritev; predstavi številne kompleksne metodološke pristope drugih družboslovnih ved in tem doda še nekatere svoje. Z gotovostjo pa bi lahko trdili, da je zbornik, kljub nekaterim še vedno ali na novo odprtim vprašanjem, zgodovinarjem idealna priložnost za vpogled v polje svojega raziskovanja z drugega, nekoliko otroško obarvanega zornega kota.

Blaž Javornik

Paolo Leone: I CAMPI DEI VINTI. CIVILI E MILITARI NEI CAMPI DI CONCENTRAMENTO ALLEATI IN ITALIA (1943–1946). Siena, Edizioni Cantagalli, 2012, 197 str.

V zadnjih dvajsetih letih so postale objave na temo vojnega ujetništva v času druge svetovne vojne zelo razširjene in tematsko zelo raznolike. Segajo od spominske do znanstvene literature in zajemajo dela tako zgodovinarjev kot antropologov, psihologov, pravnikov in drugih strokovnjakov. Vojno ujetništvo je pravzaprav tema, ki se še dolgo ne bo izčrpala, saj odpira množico problemov, ki so nanj vplivali. Posebna zgodba so objave o ujetnikih iz vrst poražencev druge svetovne vojne, predvsem fašistične Italije in nacistične Nemčije. Diskurz o usodi nemškega naroda, tako vojakov kot civilistov, je velik razmah dosegel v 90-ih letih. Raziskave o odnosu zmagovitih zaveznikov do poražene

Nemčije so sprevrgle do tedaj predvsem pozitivno podobo, ki so jo uživale zmagovalke. Na dan so prišle dolga leta zamolčane, pozabljene ali prikrite zgodbe pregnanih Nemcev in tudi tistih, ki so več mesecev ali let preživeli v taboriščih, kamor so jih internirali zavezniki. Veliko manj pa so se do sedaj raziskovalci ukvarjali z zavezniškimi taborišči na italijanskih tleh.

Delo Paola Leoneja, ki sicer deluje kot novinar v Rimu, je ena izmed prvih znanstvenih študij, ki obravnava usodo italijanskih ujetnikov (domnevnih fašistov), ki so jih Anglo-Američani aretirali po izkrcanju na Apeninskem polotoku leta 1943. Pravzaprav gre za nadgradnjo njegovega diplomskega dela iz leta 2000, ko je na rimski univerzi La Sapienza diplomiral iz političnih ved. Leone je svoje delo podprl z raziskavo v več italijanskih arhivih in britanskem državnem arhivu (*The National Archives*). Hkrati je vključil zgodbe in odlomke iz spominske literature, ki je na to temo do sedaj izšla v Italiji. V predgovoru zato Giuseppe Parlato pravilno izpostavi velik pomen dela, saj gre za eno izmed prvih študij na to tematiko nasploh. Do tedaj je namreč izšla le ena, nastala na podlagi pisemskega gradiva, ki je vsebovala tudi zemljevid z lokacijami taborišč. Ostalo so bila predvsem spominska dela, čeprav tudi teh ni bilo veliko.

Leone je svoje delo razdelil na pet poglavij, ki pa jih vsebinsko lahko ločimo na dva večja sklopa: vprašanje civilnih in vprašanje vojaških internirancev. Gre namreč za dvojce vprašanj, ki sta si sicer vsebinsko zelo podobni, vendar ju je treba obravnavati ločeno. Sami zavezniki so že od vsega začetka ločevali razloge za aretacijo vojaškega osebja in tiste za aretacijo civilnega prebivalstva. Hkrati so navedli tudi parametre, po katerih naj

bi ločili med civilisti in vojaki. Ob koncu vojne se je namreč kar nekaj pripadnikov vojske preobleklo v civilna oblačila, da bi se tako izognili kazni ali ostali neopaženi. Zato je Vrhovni štab zavezniških sil že marca 1945 izdal dekret (str. 92), po katerem naj bi neoborožene in v civilna oblačila oblečene osebe, ki pa so jih iskali kot pripadnike sovražne vojske, bile aretirane in internirane kot vojni ujetniki. Pri tem gre za eno ključnih vprašanj vojnega ujetništva v času druge svetovne vojne nasploh. Aretiranim civilistom (vsaj sprva) namreč ni bil dodeljen status vojnega ujetnika, temveč interniranega civilista, kar je v praksi pomenilo, da ni bilo pravne zaščite, na katero bi se lahko sklicevali. Na tem mestu moramo poudariti dejstvo, ki pa ga avtor obravnavane knjige posebej ne izpostavi, da je bila Konvencija o zaščiti civilnega prebivalstva v času vojne sprejeta šele leta 1949. Prav tako je

potrebno dodati, da to ni bila izjema v času druge svetovne vojne, saj smo priča tudi drugim podobnim primerom, ko so – včasih celo namerno – ujetnikom pripisali določen status, ki ni imel prednosti zaščite s strani mednarodnih konvencij. Tak je bil denimo tudi primer italijanskih ujetnikov, ki so jih vojaške sile Tretjega rajha aretirale in deportirale po kapitulaciji Italije leta 1943 in jim dodelile status IMI – Italian military internees.

V prvem poglavju z naslovom *Il concentramento dei civili* (Koncentracija civilistov) avtor sprva na kratko analizira dogodke in prve ukrepe, ki so jih zavezniki in italijanske oblasti, ki so na jugu države sodelovale z Anglo-Američani, sprejeli proti fašizmu po kapitulaciji Italije septembra 1943. Nato se posveti metodologiji aretacij civilistov, ki so se sicer pričele že takoj po izkrcanju na Siciliji. Zavezniki so jih ločevali na tri kategorije (str. 45). V prvo so spadali tisti, ki so bili osumljeni, da ogrožajo varnost ali kršijo odloke na teritoriju, ki so ga zavezniki sproti osvobajali. V drugo kategorijo so spadali tisti, ki niso storili prekrškov, vendar je obstajal sum, da bi lahko ogrožali varnost zaveznikov zaradi funkcije, ki so jo opravljali, oziroma čustvene (ideološke) pripadnosti, ki so jo izkazovali (ali jim je bila pripisana). V tretjo kategorijo pa tisti, ki niso storili prekrškov in niso bili drugače osumljeni, vendar so bili internirani iz preventivnih varnostnih razlogov, za čas ko so še potekale preiskave. Kontekst, v katerem so bili ti ujetniki internirani, je bil sprva dokaj nejasen in neopredeljen, zato so zavezniške oblasti (po večkratnih pozivih italijanskih oblasti) konec leta 1944 sprejele direktivo, ki je pod zaščito Ženevske konvencije o ravnanju z vojnimi ujetniki iz leta 1929 sprejela tudi civilne internirance.

Drugo poglavje, *I campi per i civil POW* (Taborišča za civilne vojne ujetnike), obravnava razmere v internaciji civilistov. Gre za analizo, v kateri avtor prepleta zgodbe ujetnikov in arhivsko gradivo, predvsem zavezniška poročila. Razmere v taboriščih so bile slabe, predvsem na začetku, ko še niso bile jasne norme, ki bi jih morali odgovorni spoštovati. Prav tako so se pogoji razlikovali od taborišča do taborišča: ponekod so bili že od vsega začetka boljši. Tako je bilo npr. za taborišče v mestu Terni (2 Internee Camp) že od njegove ustanovitve določeno, da se mora v odnosu do ujetnikov upoštevati Ženevska konvencija (str. 77). Gre za vprašanje, v katerega se avtor ne poglobi, bi pa bilo zanimivo preveriti, zakaj je do takih razlik prišlo.

V tretjem poglavju, *Il concentramento dei militari* (Koncentracija vojakov), avtor prične z obravnavo aretacij in internacij vojaškega osebja. Osrednji del je nato posvečen temeljnemu vprašanju, koga so lahko aretirali kot vojaka in koga ne. To so bili pripadniki Mussoliniju zveste vojske Italijanske socialne republike, Črnih brigad (Brigate nere), Narodne garde (Guarda nazionale repubblicana) idr., hkrati pa tudi tisti, ki so nosili civilna oblačila, a so jih aretirali kot pripadnike navedenih formacij.

V četrtem poglavju, *I campi per i militari* (Taborišča za vojake), Leone analizira razmere v taboriščih za vojne ujetnike. Bila so ločena na prehodna (*campi di transito*) in končna taborišča (*campi definitivi*). V prehodnih taboriščih so ujetniki preživeli le krajše obdobje, nato pa so bili razporejeni v končna taborišča. Pogoji so bili v obojih slabi, vendar so med taborišči ponovno obstajale razlike, saj so ponekod ujetniki dobivali redne obroke hrane in celo cigarete. Tu avtor izpostavi težke pogoje, v katerih so ujetnike prevažali od enega do drugega taborišča.

Na določena vprašanja – kot denimo osrednje vprašanje o stopnji smrtnosti v taboriščih – v knjigi ni pravih odgovorov. Kljub temu, da je delo zelo natančno in zgodovinska analiza korektna, lahko npr. rečemo, da avtor ni upošteval naslednjega pomembnega segmenta: čeprav odgovornost za slabe razmere v taboriščih pripisuje zaveznikom, ne upošteva življenjskih pogojev, socialnih in drugih razmer (npr. količine razpoložljive hrane), ki so vladale v zadnjem letu in pol vojne ter nato v povojni Italiji. V delu torej ni pojasnjeno, v kakšnih pogojih je živelo prebivalstvo, čeprav avtor večkrat omeni, da se nekateri, ki so se s podobno tematiko že ukvarjali, sklicujejo ravno na te dejavnike. Najverjetneje ni naključje, da so po nekaterih taboriščih trpeli lakoto, po drugih pa ne. V knjigi npr. ni pojasnjeno niti, zakaj so se v enem taborišču stražarji bolj znašali nad ujetniki kot v drugem. Menimo, da ne moremo govoriti o neki enotni zavezniški politiki oziroma praksi v odnosu do ujetnikov; poleg tega tu ni upoštevan faktor maščevanja posameznikov. Z drugimi besedami, gre torej za temeljito študijo, ki pa izpušča analizo pomembnih dejavnikov, ki so (oziroma bi lahko) vplivali na razmere v ujetništvu. Ob koncu avtor to situacijo primerja celo z ujetništvom v Guantanamo, kar se morda zdi nekoliko prenačljeno. Potrebno je namreč poudariti, da gre za različni obdobji, predvsem pa so se, v primerjavi z drugo svetovno vojno, zelo spremenile pravne norme, ki urejajo to področje.

Urška Lampe

NAVODILA AVTORJEM

1. Revija ACTA HISTRIAE objavlja **izvirne** in **pregledne** znanstvene članke s humanistično vsebino, zlasti s področja zgodovinopisja. Temeljno geografsko območje, ki ga publikacija pokriva, je Istra in mediteranska Slovenija ter vsebine, ki se na podlagi interdisciplinarnih in primerjalnih preučevanj povezujejo s sredozemskimi deželami. Uredništvo uporablja za vse članke obojestransko anonimen recenzentski postopek.
2. Sprejemamo članke v slovenskem, italijanskem, hrvaškem in angleškem jeziku. Avtorji morajo zagotoviti jezikovno neoporečnost besedil, uredništvo pa ima pravico članke dodatno jezikovno lektorirati.
3. Članki naj obsegajo do 36.000 znakov brez presledkov. Članek je mogoče oddati na e-naslov Annales@zrs.upr.si ali na elektronskem nosilcu (CD) po pošti na naslov uredništva.
Avtor ob oddaji članka zagotavlja, da članek še ni bil objavljen in se obvezuje, da ga ne bo objavil drugje.
4. Naslovna stran članka naj vsebuje naslov in podnaslov članka, ime in priimek avtorja, avtorjeve nazive in akademske naslove, ime in naslov inštitucije, kjer je zaposlen, oz. domači naslov vključno s poštno številko in naslovom elektronske pošte.
5. Članek mora vsebovati **povzetek** in **izvleček**. Izvleček je krajši (cca. 10 vrstic) od povzetka (cca. 30 vrstic).
V *izvlečku* na kratko opišemo namen, metode dela in rezultate. Izvleček naj ne vsebuje komentarjev in priporočil.
Povzetek vsebuje opis namena in metod dela ter povzame analizo oziroma interpretacijo rezultatov. V povzetku ne sme biti ničesar, česar glavno besedilo ne vsebuje.
6. Avtorji naj pod izvleček članka pripišejo ustrezne **ključne besede (5–7)**. Zaželeni so tudi **angleški (ali slovenski) prevodi** izvlečka, povzetka, ključnih besed, podnapisov k slikovnemu in tabelarnemu gradivu. V nasprotnem primeru bo za prevode poskrbelo uredništvo.
7. Zaželeno je tudi (originalno) **slikovno gradivo**, ki ga avtor posreduje v ločenih datotekah (jpeg, tiff) z najmanj 300 dpi resolucije pri želeni velikosti. Največja velikost slikovnega gradiva je 12x15 cm. Vsa potrebna dovoljenja za objavo slikovnega in arhivskega gradiva (v skladu z Zakonom o avtorski in sorodnih pravicah) priskrbi avtor sam in jih predloži uredništvu pred objavo članka. Vse slike, tabele in grafične prikaze je potrebno tudi podnasloviti in zaporedno oštevilčiti.
8. **Vsebinske opombe**, ki besedilo še podrobneje razlagajo ali pojasnjujejo, postavimo *pod črto*.

Bibliografske opombe, s čimer mislimo na citat – torej sklicevanje na točno določeni del besedila iz neke druge publikacije, sestavljajo naslednji podatki: *avtor*, *leto izida* in – če citiramo točno določeni del besedila – tudi navedba *strani*. Bibliografske opombe vključimo v glavno besedilo. Primer: (Pirjevec, 2007, 219) ali (Pirjevec, 2007).

Celotni bibliografski podatki citiranih in uporabljenih virov so navedeni v poglavju *Viri in literatura* (najprej navedemo vse vire, nato literaturo). Pri tem avtor navede izključno dela ter izdaje, ki jih je v članku citiral.

Popolni podatki o tem delu v poglavju Literatura pa se glasijo:

Pirjevec, J. (2007): "Trst je naš!" Boj Slovencev za morje (1848–1954). Ljubljana, Nova revija.

Če citiramo več del istega avtorja iz istega leta, poleg priimka in kratice imena napišemo še črke po abecednem vrstnem redu, tako da se navedbe med seboj razlikujejo. Primer: (Pirjevec, 2007a) in (Pirjevec, 2007b).

Bibliografska opomba je lahko tudi del vsebinske opombe in jo zapisujemo na enak način.

Posamezna dela v isti opombi ločimo s podpičjem. Primer:

(Pirjevec, 2007a; Verginella, 2008).

- 9. Pri citiranju arhivskih virov med oklepaji** navajamo kratico arhiva, kratico arhivskega fonda / signaturo, številko tehnične enote in številko arhivske enote.

Primer: (ARS-1851, 67, 1808).

V primeru, da arhivska enota ni znana, se dokument citira po naslovu v *opombi pod črto*, in sicer z navedbo kratice arhiva, kratice arhivskega fonda / signaturo, številke tehnične enote in naslova dokumenta. Primer:

ARS-1589, 1562, Zapisnik seje Okrajnega komiteja ZKS Koper, 19. 12. 1955.

Kratice razložimo v poglavju o virih na koncu članka, kjer arhivske vire navajamo po abecednem vrstnem redu. Primer:

ARS-1589 – Arhiv republike Slovenije (ARS), Centralni komite Zveze komunistov Slovenije (fond 1589).

- 10. Pri citiranju časopisnih virov** med tekstom navedemo ime časopisa, datum izdaje ter strani:

(Primorske novice, 11. 5. 2009, 26).

V primeru, da je znan tudi naslov članka, celotno bibliografsko opombo navedemo pod črto:

Primorske novice, 11. 5. 2009: Ali podjetja merijo učinkovitost?, 26.

V seznam virov in literature izpišemo ime časopisa / revije. Kraj, založnika in periodo izhajanja:

Primorske novice. Koper, Primorske novice, 1963–.

- 11. Poglavje o virih in literaturi** je obvezno. Bibliografske podatke navajamo takole:

- Opis zaključene publikacije kot celote – knjige:

Avtor (leto izida): Naslov. Kraj, Založba. Npr.:

Šelih, A., Antić, G. M., Puhar, A., Rener, T., Šuklje, R., Verginella, M., Tavčar, L. (2007): Pozabljena polovica. Portreti žensk 19. in 20. stoletja na Slovenskem. Ljubljana, Tuma - SAZU.

V zgornjem primeru, kjer je *avtorjev več kot dva*, je korekten tudi citat:

(Šelih et al., 2007)

Če navajamo določeni del iz zaključene publikacije, zgornjemu opisu dodamo še številke strani, od koder smo navedbo prevzeli.

- Opis prispevka v **zaključeni publikaciji** – npr. prispevka v zborniku:

Avtor (leto izida): Naslov prispevka. V: Avtor knjige: Naslov knjige. Kraj, Založba, strani od-do. Primer:

Žnidaršič Žagar, S. (2007): Historična perspektiva – aktualni položaj žensk na trgu dela v Republiki Sloveniji. V: Sedmak, M., Medarič, Z. (ur.): Med javnim in zasebnim. Ženske na trgu dela. Koper, Založba Annales, 11–41.

- Opis članka v **reviji**:

Avtor (leto izida): Naslov članka. Naslov revije, letnik, številka. Kraj, strani od-do. Primer:

Lazar, I. (2008): Celejski forum in njegov okras. Annales, Series historia et sociologia, 19, 2. Koper, 349–360.

- opis ustnega vira:

Informator (leto pričevanja): Ime in priimek informatorja, leto rojstva, vloga, funkcija ali položaj. Način pričevanja. Oblika in kraj nahajanja zapisa. Primer:

Žigante, A. (2008): Alojz Žigante, r. 1930, župnik v Vižinadi. Ustno pričevanje. Zvočni zapis pri avtorju.

- opis vira iz internetnih spletnih strani:

Če je mogoče, internetni vir zabeležimo enako kot članek in dodamo spletni naslov ter v oklepaju datum zadnjega pristopa na to stran:

Young, M. A. (2008): The victims movement: a confluence of forces. In: NOVA (National Organization for Victim Assistance). [Http://www.trynova.org/victiminfo/readings/VictimsMovement.pdf](http://www.trynova.org/victiminfo/readings/VictimsMovement.pdf) (15. 9. 2008).

Če avtor ni znan, navedemo nosilca spletne strani, leto objave, naslov in podnaslov besedila, spletni naslov in v oklepaju datum zadnjega pristopa na to stran. Če leto objave ni znano, damo v oklepaj leto pristopa na to stran:

UP ZRS (2009): Univerza na Primorskem, Znanstveno-raziskovalno središče Koper. Znanstveni sestanki in konference. [Http://www.zrs-kp.si/SL/kongres.htm](http://www.zrs-kp.si/SL/kongres.htm) (2. 2. 2009).

Članki so razvrščeni po abecednem redu priimkov avtorjev ter po letu izdaje, v primeru da gre za več citatov istega / istih avtorja/-jev.

12. Kratice v besedilu moramo razrešiti v oklepaju, ko se prvič pojavijo. Članku lahko dodamo tudi seznam uporabljenih kratic.

13. Pri ocenah publikacij navedemo v naslovu prispevka avtorja publikacije, naslov, kraj, založbo, leto izida in število strani (oziroma ustrezen opis iz točke 10).

14. Prvi odtis člankov uredništvo pošlje avtorjem v **korekturo**. Avtorji so dolžni popravljeno gradivo vrniti v enem tednu. Besedilo popravljamo s korekturnimi znamenji, ki jih najdemo na koncu Slovenskega pravopisa (2001), Ljubljana, ZRC SAZU, 24–25. Širjenje obsega besedila ob korekturah ni dovoljeno. Druge korekture opravi uredništvo.

15. Za dodatna pojasnila v zvezi z objavo člankov je uredništvo na voljo.

UREDNIŠTVO

ISTRUZIONI PER GLI AUTORI

1. La rivista ACTA HISTRIAE pubblica **articoli scientifici originali e rassegne** relativi alla sfera degli studi umanistici, in particolare la storiografia. L'area geografica di base coperta dalla pubblicazione include l'Istria e la parte mediterranea della Slovenia, nonché tutti gli altri temi che si ricollegano al Mediterraneo in base a studi interdisciplinari e comparativi. Tutti gli articoli vengono recensiti. La recensione è completamente anonima.
2. La Redazione accetta articoli in lingua slovena, italiana, croata e inglese. Gli autori devono garantire l'ineccepibilità linguistica dei testi, la Redazione si riserva il diritto di una revisione linguistica.
3. Gli articoli devono essere di lunghezza non superiore alle 36.000 caratteri senza spazi. Possono venir recapitati all'indirizzo di posta elettronica [Annales@zrs. upr.si](mailto:Annales@zrs.upr.si) oppure su supporto elettronico (CD) per posta ordinaria all'indirizzo della Redazione. L'autore garantirà l'originalità dell'articolo e si impegnerà a non pubblicarlo altrove.
4. Ogni articolo deve essere corredato da: titolo, eventuale sottotitolo, nome e cognome dell'autore, denominazione ed indirizzo dell'ente di appartenenza o, in alternativa, l'indirizzo di casa, nonché l'eventuale indirizzo di posta elettronica.
5. I contributi devono essere corredati da un **riassunto** e da una **sintesi**. Quest'ultima sarà più breve (cca. 10 righe) del riassunto (cca 30 righe).
Nella *sintesi* si descriveranno brevemente i metodi e i risultati delle ricerche e anche i motivi che le hanno determinate. La sintesi non conterrà commenti e segnalazioni.
Il *riassunto* riporterà in maniera sintetica i metodi delle ricerche, i motivi che le hanno determinate assieme all'analisi, cioè all'interpretazione, dei risultati raggiunti. Si eviterà di riportare conclusioni omesse nel testo del contributo.
6. Gli autori sono tenuti ad indicare le **(5–7) parole chiave** adeguate. Sono auspicabili anche le **traduzioni in inglese (o sloveno)** della sintesi, del riassunto, delle parole chiave, delle didascalie, delle fotografie e delle tabelle. In caso contrario, vi provvederà la Redazione.
7. L'eventuale **materiale iconografico** (originale) va preparato in formato elettronico (jpeg. / tiff) e consegnato in file separati alla definizione di 300 dpi a grandezza desiderata, purché non ecceda i 12x15 cm. Prima della pubblicazione, l'autore provvederà a fornire alla Redazione tutte le autorizzazioni richieste per la riproduzione del materiale iconografico ed archivistico (in virtù della Legge sui diritti d'autore). Tutte le immagini, tabelle e grafici dovranno essere accompagnati da didascalie e numerati in successione.

8. Le **note a piè di pagina** sono destinate essenzialmente a fini esplicativi e di contenuto. I **riferimenti bibliografici** richiamano un'altra pubblicazione (articolo). La nota bibliografica, riportata nel testo, deve contenere i seguenti dati: *cognome dell'autore, anno di pubblicazione* e, se citiamo un determinato brano del testo, anche le *pagine*. Ad es.: (Isotton, 2006, 25) oppure (Isoton, 2006).

I riferimenti bibliografici completi delle fonti vanno quindi inseriti nel capitolo Fonti e bibliografia (saranno prima indicate le fonti e poi la bibliografia). L'autore indicherà esclusivamente i lavori e le edizioni citati nell'articolo.

I dati completi sulle pubblicazioni nel capitolo Fonti e bibliografia verranno riportati in questa maniera:

Isotton, R. (2006): Crimen in itinere. Profili della disciplina del tentativo dal diritto comune alle codificazioni moderne. Napoli, Jovene.

Se si citano *più lavori dello stesso autore* pubblicati nello stesso anno accanto al cognome va aggiunta una lettera in ordine alfabetico progressivo per distinguere i vari lavori. Ad es.:

(Isotton, 2006a) e (Isotton, 2006b).

Il riferimento bibliografico può essere parte della nota a piè di pagina e va riportato nello stesso modo come sopra.

Singole opere o vari riferimenti bibliografici in una stessa nota vanno divisi dal punto e virgola. Per es.:

(Isotton, 2006; Massetto, 2005).

9. Le **fonti d'archivio** vengono citate nel testo, *tra parentesi*. Si indicherà: sigla dell'archivio - numero (oppure) sigla del fondo, numero della busta, numero del documento (non il suo titolo). Ad es.: (ASMI-SLV, 273, 7r).

Nel caso in cui un documento non fosse contraddistinto da un numero, ma solo da un titolo, la fonte d'archivio verrà citata *a piè di pagina*. In questo caso si indicherà: sigla dell'archivio - numero (oppure) sigla del fondo, numero della busta, titolo del documento. Ad es.:

ACS-CPC, 3285, Milanovich Natale. Richiesta della Prefettura di Trieste spedita al Ministero degli Interni del 15 giugno 1940.

Le sigle utilizzate verranno svolte per intero, in ordine alfabetico, nella sezione "Fonti" a fine testo. Ad es.:

ASMI-SLV – Archivio di Stato di Milano (ASMI), f. Senato Lombardo-Veneto (SLV).

10. Nel citare **fonti di giornale** nel testo andranno indicati il nome del giornale, la data di edizione e le pagine:

(Il Corriere della Sera, 18. 5. 2009, 26)

Nel caso in cui è noto anche il titolo dell'articolo, l'intera indicazione bibliografica verrà indicata *a piè di pagina*:

Il Corriere della Sera, 18. 5. 2009: Da Mestre all'Archivio segreto del Vaticano, 26. Nell'elenco Fonti e bibliografia scriviamo il nome del giornale. Il luogo di edizione, l'editore ed il periodo di pubblicazione.

Il Corriere della Sera. Milano, RCS Editoriale Quotidiani, 1876–.

11. Il capitolo **Fonti e bibliografia** è obbligatorio. I dati bibliografici vanno riportati come segue:

- Descrizione di un'opera compiuta:

autore/i (anno di edizione): Titolo. Luogo di edizione, casa editrice. Per es.:

Cozzi, G., Knapton, M., Scarabello, G. (1995): La Repubblica di Venezia nell'età moderna – dal 1517 alla fine della Repubblica. Torino, Utet.

Se *gli autori sono più di due*, la citazione è corretta anche nel modo seguente:

(Cozzi et al., 1995).

Se indichiamo una parte della pubblicazione, alla citazione vanno aggiunte le pagine di riferimento.

- Descrizione di un articolo che compare in un volume miscelaneo:

autore/i del contributo (anno di edizione): Titolo. In: autore/curatore del libro: titolo del libro. Luogo di edizione, casa editrice, pagine (da-a). Per es.:

Clemente, P. (2001): Il punto sul folklore. In: Clemente, P., Mugnaini, F. (eds.): Oltre il folklore. Roma, Carocci, 187–219.

- Descrizione di un articolo in una **pubblicazione periodica – rivista**:

autore/i (anno di edizione): Titolo del contributo. Titolo del periodico, annata, nro. del periodico. Luogo di edizione, pagine (da-a). Per es.:

Miletti, M. N. (2007): La follia nel processo. Alienisti e procedura penale nell'Italia postunitaria. Acta Histriae, 15, 1. Capodistria, 321–342.

- Descrizione di una fonte orale:

informatore (anno della testimonianza): nome e cognome dell'informatore, anno di nascita, ruolo, posizione o stato sociale. Tipo di testimonianza. Forma e luogo di trascrizione della fonte. Per es.:

Predonzan, G. (1998): Giuseppe Predonzan, a. 1923, contadino di Parenzo. Testimonianza orale. Appunti dattiloscritti dell'intervista presso l'archivio personale dell'autore.

- Descrizione di una fonte tratta da pagina internet:

Se è possibile registriamo la fonte internet come un articolo e aggiungiamo l'indirizzo della pagina web e tra parentesi la data dell'ultimo accesso:

Young, M. A. (2008): The victims movement: a confluence of forces. In: NOVA (National Organization for Victim Assistance). (15. 9. 2008). [Http://www. trynova.org/victiminfo/readings/VictimsMovement.pdf](http://www.trynova.org/victiminfo/readings/VictimsMovement.pdf)

Se l'autore non è noto, si indichi il webmaster, anno della pubblicazione, titolo ed eventuale sottotitolo del testo, indirizzo web e tra parentesi la data dell'ultimo accesso. Se l'anno di edizione non è noto si indichi tra parentesi l'anno di accesso a tale indirizzo:

UP CRS (2009): Università del Litorale, Centro di ricerche scientifiche di Capodistria. Convegni. [Http://www.zrs-kp.si/SL/kongres.htm](http://www.zrs-kp.si/SL/kongres.htm) (2. 2. 2009).

La bibliografia va compilata in ordine alfabetico secondo i cognomi degli autori ed anno di edizione, nel caso in cui ci siano più citazioni riferibili allo stesso autore.

12. Il significato delle **abbreviazioni** va spiegato, tra parentesi, appena queste si presentano nel testo. L'elenco delle abbreviazioni sarà riportato alla fine dell'articolo.
13. Per quanto riguarda le **recensioni**, nel titolo del contributo l'autore deve riportare i dati bibliografici come al punto 10, vale a dire autore, titolo, luogo di edizione, casa editrice, anno di edizione nonché il numero complessivo delle pagine dell'opera recensita.
14. Gli autori ricevono le **prime bozze** di stampa per la revisione. Le bozze corrette vanno quindi rispedite entro una settimana alla Redazione. In questa fase, i testi corretti con segni adeguati (indicazioni in merito si trovano alla fine della pubblicazione "Slovenski pravopis" (2000), Ljubljana, ZRC SAZU, 24–25, non possono essere più ampliati. La revisione delle bozze è svolta dalla Redazione.
15. La Redazione rimane a disposizione per eventuali chiarimenti.

LA REDAZIONE

INSTRUCTIONS TO AUTHORS

1. The journal ACTA HISTRIAE publishes **original** and **review** scientific articles from the sphere of humanities, historiography in particular. The basic geographic areas covered by this publication are Istria and Mediterranean Slovenia, as well as other topics related to the Mediterranean on the basis of interdisciplinary and comparative studies. All articles are reviewed. The review process is entirely anonymous.
2. The articles submitted can be written in the Slovene, Italian, Croatian or English language. The authors should ensure that their contributions meet acceptable standards of language, while the editorial board has the right to have them language edited.
3. The articles should be no longer than 36,000 characters (without spaces). They can be submitted via e-mail (Annales@zrs.upr.si) or regular mail, with the electronic data carrier (CD) sent to the address of the editorial board. Submission of the article implies that it reports original unpublished work and that it will not be published elsewhere.
4. The front page should include the title and subtitle of the article, the author's name and surname, academic titles, affiliation (institutional name and address) or home address, including post code, and e-mail address.
5. The article should contain the **summary** and the **abstract**, with the former (c. 30 lines) being longer than the latter (c. 10 lines).
The *abstract* contains a brief description of the aim of the article, methods of work and results. It should contain no comments and recommendations.
The *summary* contains the description of the aim of the article and methods of work and a brief analysis or interpretation of results. It can contain only the information that appears in the text as well.
6. Beneath the abstract, the author should supply appropriate (**5–7**) **keywords**, as well as the **English (or Slovene) translation** of the abstract, summary, keywords, and captions to figures and tables. If unprovided, the translation will be provided by the editorial board.
7. If possible, the author should also supply (original) **illustrative matter** submitted as separate files (in jpeg or tiff format) and saved at a minimum resolution of 300 dpi per size preferred, with the maximum possible publication size being 12x15 cm. Prior to publication, the author should obtain all necessary authorizations (as stipulated by the Copyright and Related Rights Act) for the publication of the illustrative and archival matter and submit them to the editorial board. All figures, tables and diagrams should be captioned and numbered.
8. **Footnotes** providing additional explanation to the text should be written at *the foot of the page*. **Bibliographic notes** – i.e. references to other articles or publications –

should contain the following data: *author, year of publication* and – when citing an extract from another text – *page*. Bibliographic notes appear in the text. E.g.: (Friedman, 1993, 153) or (Friedman, 1993).

The entire list of sources cited and referred to should be published in the section *Sources and Bibliography* (starting with sources and ending with bibliography).

The author should list only the works and editions cited or referred to in their article.

In the section on *bibliography*, citations or references should be listed as follows:

Friedman, L. (1993): Crime and Punishment in American History. New York, Basic Books.

If you are listing *several works published by the same author in the same year*, they should be differentiated by adding a lower case letter after the year for each item.

E.g.:

(Friedman, 1993a) and (Friedman, 1993b).

If the bibliographic note appears in the footnote, it should be written in the same way.

If listed in the same bibliographic note, individual works should be separated by a semi-colon. E.g.:

(Friedman, 1993; Frost, 1997).

9. When **citing archival records** *within the parenthesis* in the text, the archive acronym should be listed first, followed by the record group acronym (or signature), number of the folder, and number of the document. E.g.:

(ASMI-SLV, 273, 7r).

If the number of the document could not be specified, the record should be cited *in the footnote*, listing the archive acronym and the record group acronym (or signature), number of the folder, and document title. E.g.:

TNA-HS 4, 31, Note on Interview between Colonel Fišera and Captain Wilkinson on December 16th 1939.

The abbreviations should be explained in the section on sources in the end of the article, with the archival records arranged in an alphabetical order. E.g.:

TNA-HS 4 – The National Archives, London-Kew (TNA), fond Special Operations Executive, series Eastern Europe (HS 4).

10. If referring to **newspaper sources** in the text, you should cite the name of the newspaper, date of publication and page:

(The New York Times, 16. 5. 2009, 3)

If the title of the article is also known, the whole reference should be stated *in the footnote*:

The New York Times, 16. 5. 2009: Two Studies tie Disaster Risk to Urban Growth, 3.

In the list of sources and bibliography the name of the newspaper. Place, publisher, years of publication.

The New York Times. New York, H.J. Raymond & Co., 1857–.

11. The list of **sources and bibliography** is a mandatory part of the article. Bibliographical data should be cited as follows:

- Description of a non-serial publication – a book:

Author (year of publication): Title. Place, Publisher. E.g.:

Barth, F., Gingrich, A., Parkins, R., Silverman, S. (2005): *One Discipline, Four Ways*. Chicago, University of Chicago Press.

If there are *more than two authors*, you can also use et al.:

(Barth et al., 2005).

If citing an excerpt from a non-serial publication, you should also add the number of page from which the citation is taken after the year.

- Description of an article published in a **non-serial publication** – e.g. an article from a collection of papers:

Author (year of publication): Title of article. In: Author of publication: Title of publication. Place, Publisher, pages from-to. E.g.:

Rocke, M. (1998): *Gender and Sexual Culture in Renaissance Italy*. In: Brown, I. C., Davis, R. C. (eds.): *Gender and Society in Renaissance Italy*. New York, Longman, 150–170.

- Description of an article from a **serial publication**:

Author (year of publication): Title of article. Title of serial publication, yearbook, number. Place, pages from-to. E.g.:

Faroqhi, S. (1986): *The Venetian Presence in the Ottoman Empire (1600–1630)*. *The Journal of European Economic History*, 15, 2. Rome, 345–384.

- Description of an oral source:

Informant (year of transmission): Name and surname of informant, year of birth, role, function or position. Manner of transmission. Form and place of data storage. E.g.:

Baf, A. (1998): Alojzij Baf, born 1930, priest in Vižinada. Oral testimony. Audio recording held by the author.

- Description of an internet source:

If possible, the internet source should be cited in the same manner as an article. What you should add is the website address and date of last access (with the latter placed within the parenthesis):

Young, M. A. (2008): *The victims movement: a confluence of forces*. In: NOVA (National Organization for Victim Assistance). <http://www.trynova.org/victiminfo/readings/VictimsMovement.pdf> (15. 9. 2008).

If the author is unknown, you should cite the organization that set up the website, year of publication, title and subtitle of text, website address and date of last access (with the latter placed within the parenthesis). If the year of publication is unknown, you should cite the year in which you accessed the website (within the parenthesis):

UP SRC (2009): University of Primorska, Science and Research Centre of Koper. Scientific meetings. http://www.zrs-kp.si/konferenca/retorika_dev/index.html (2. 2. 2009).

If there are more citations by the same author(s), you should list them in the alphabetical order of the authors' surnames and year of publication.

12. The **abbreviations** should *be explained* when they first appear in the *text*. *You can also add a list of their explanations at the end of the article.*
13. The title of a **review article** should contain the following data: author of the publication reviewed, title of publication, address, place, publisher, year of publication and number of pages (or the appropriate description given in Item 10).
14. The authors are sent the **first page proofs**. They should be returned to the editorial board within a week. When reading the proofs, the authors should use the correction signs listed at the end of the book Slovenski pravopis (2001), Ljubljana, ZRC SAZU, 24–25.
It is not allowed to lengthen the text during proof-reading. Second proof-reading is done by the editorial board.
15. For additional information regarding article publication contact the editorial board.

EDITORIAL BOARD